

• REPORTAGE •

DEF JAM RECORDS

[SLITZ, APRIL 1987]

TRAKTEN KRING Elizabeth Street tillhör inte New Yorks mer exklusiva områden. Gatan löper parallellt med ökända Bowery, och de kvarter där gatan korsar Houston Street känns tillräckligt skumma för att man ska gå en bra bit ut på trottoaren när man passerar mörka portuppgångar.

I huset med nummer 298 på dörren ligger kontoret till Def Jam.

Snett emot ingången står en slaktad taxi, med bortplockade däck och sönderslagen vindruta, och det enda som i entrén tyder på bolagets existens är en liten lapp med texten »Rush«.

Det är smeknamnet på Russel Simmons, en av bolagets två delägare. Hans partner är Rick Rubin, världens just nu hippaste skivproducent, och Simmons bror, Run, utgör en tredjedel av inte helt okända RUN-DMC.

Russel Simmons är med andra ord tillräckligt högt upp i skivbolagens hierarki för att av tidsskäl kunna tacka nej till intervjuer. Det är i stället hans närmaste underhuggare, en något rundlagd och sympatisk figur vid namn Bill Stephney, som möter vid dörren.

– Välkommen, säger han med ett brett leende och plirar med ögonen under skärmen på den obligatoriska basebollmössan.

– Jag måste bara avsluta ett samtal. Det tar bara några minuter. Du kan se dig omkring så länge.

Det blir emellertid fler än ett samtal Bill måste avsluta.

Telefonerna ringer i ett och folk springer skytteltrafik in och ut genom

hans kontor. Är det inte en försynt, vit affärsman med oklanderliga pressveck, är det en orakad snubbe i trasiga gymnastikskor, som frågar om det är OK om han kopierar en tejp i Bills kassettdäck.

– Visst . . . näe, inte alls . . . och du, kolla in jukeboxen där i hörnet . . .

Det uppstår en viss förvirring innan jag förstår att det första är menat till kassettsnubben, det andra till telefonluren och det tredje till mig.

Jukeboxen visar sig vara försedd med samma gamla klisterlapp som dörren i entrén. Det står Rush här också. Det är hans privata jukebox.

Förutom en hel radda rhythm'n'blues-klassiker, allt från Fats Dominos *Blueberry Hill* till Dixie Cups *Iko, Iko*, innehåller jukeboxen naturligtvis alla Def Jam-singlar.

Det är en imponerande bredd bolaget kan visa upp. Etiketten rymmer allt från vit hårdrock, Slayer, till svart soul av klassiskt sydstatssnitt. Här finns balladsångarna Tashan, Chuck Stanley och inte minst den suveräne Oran »Juice« Jones, vars debutsingel *The Rain* blev månadens Slitz-singel i oktobernumret.

Här finns också gräddan av marknadens hip hop-artister: LL Cool J, Original Concept, The Junkyard Band, Public Enemy och, inte minst, Beastie Boys.

Det enda stora namn som egentligen saknas är RUN-DMC. Trots att Rush är Runs bror ligger RUN-DMC på den vita etiketten Profile.

– Det beror på att vi inte hade startat när de satte igång, förklarar Bill. RUN-DMC gjorde sina första plattor 1983 och Def Jam bildades först 1985. Vi har senare försökt att få över RUN-DMC till Def Jam, men det verkar som de sitter fast med sitt kontrakt med Profile.

Den som startade Def Jam var den då 21-årige Rick Rubin. Under hela det första året skötte han bolaget från sin säng i en sovsal på New Yorks universitet! Det var där han skrev distributionsavtal med multinationella jätten CBS.

Faktum är att Rick Rubin fortfarande inte flyttat in på Def Jam-kontoret. Han föredrar att fortsätta jobba hemma. De miljoner han tjänat som producent åt bland andra RUN-DMC, Beastie Boys och The Cult, har emellertid

inneburit att han nu åtminstone bor i en egen lägenhet.

Sedan blir det plötsligt en stunds paus mitt i allt ringande och jag hinner fråga Bill om förklaringen till Def Jams unika bredd. Hur kommer det sig att de lyckats förena hårdrock och soul på en och samma etikett?

– Jag tror mycket beror på vår bakgrund. Både Rick Rubin och jag är från ett område på Long Island där det bor både svarta och vita. Det gjorde att man inte fick några musikaliska fördomar. Man kunde lyssna på allt. Jag själv gick till exempel på en skola, där alla gillade soul och funk, men i och med att de flesta av mina polare var vita lärde jag mig även tycka om AC/DC och Led Zeppelin.

Precis när han ska vidareutveckla sitt resonemang blir vi åter avbrutna av telefonen. Denna gång är det Oran »Juice« Jones som ringer. Han vill veta hur det går för *Here I Go Again*, det tredje singelpocket från debut-LP:n.

Bill berättar för »Juice« att det går utmärkt och gestikulerar samtidigt med ena handen för att jag ska titta på en griffeltavla han har på väggen bakom sig. Med prydliga, handtextade bokstäver står där listplaceringarna för alla aktuella Def Jam-plattor.

Beastie Boys ligger etta.

Det är först då det går upp för mig hur osannolikt detta egentligen är. Ett litet bolag med ett kaotiskt kontor på Elizabeth Street i New York har en LP på första plats i världens ledande skivland.

Det är otroligt.

Det är också resultatet av en smart och genomtänkt lansering.

– Naturligtvis hade Beastie Boys aldrig sålt så bra om vi gett ut den innan RUN-DMC släppte *Walk This Way* på singel. Det var smartare att vänta. Det var inte förrän den singeln gick upp på Top Ten som den stora, vita marknaden öppnade dörren för rapmusik.

Bill är dock medveten om att dörren fortfarande bara är öppen på glänt och att den kan blåsa igen så fort klimatet ändras.

Det finns fortfarande mycket kvar att göra.

– Musikbranschen här i USA har länge varit så fruktansvärt konservativ. Ingenting nytt släpps fram. Men vi tänker inte ge oss. Vi har visat att det går

att göra marknaden lite mer liberal och vi tänker fortsätta ända tills rock-musiken är så vital som den var när den slog igenom på 50-talet. Det är den lekfulla blandningen vi är ute efter.

Att hitta nya, vitala band i New York verkar emellertid inte vara det lättaste. Spelställena är få och de som finns bokar till största delen vita, traditionella rockband.

De hip hop-artister som finns verkar antingen vara för små eller för stora. De största – Beastie Boys, RUN-DMC, LL Cool J – är så stora att de måste spela på Madison Square Garden, medan de mindre endast gör oannonserade uppträdanden på ungdomsgårdar och klubbar i Bronx eller på Long Island. Som turist i New York upplever man detta som oerhört frustrerande. Det finns helt enkelt inget ställe där man kan se nya, svarta artister.

Bill håller med.

– Nej, det är nästan omöjligt att få se något nytt i svart musikväg. Alla de artister vi kontrakterar är antingen gamla polare eller sådana vi själva sett eller hört talas om. Och det är nog också det som är förklaringen till att Def Jam varit så framgångsrikt. Hade vi inte själva varit av samma ursprung som banden hade vi helt enkelt aldrig hittat dem.

Det enda band Def Jam hittat på Manhattan är Slayer. Rick Rubin såg dem på Ritz och utnämnde dem till det bästa band han någonsin sett.

Annars är det många som funnit Slayer lite väl magstarka. Def Jams moderbolag CBS blev till exempel så upprörda över *Angel of Death* [om nazibödeln Joseph Mengele] att de vägrade att befatta sig med gruppen.

Slayers LP *Reign in Blood* distribueras i stället av WEA i USA, som i sin tur vägrade att ge ut den i Europa med undantag för Västtyskland (!). Resultatet har nu blivit att det är alerta London Records som står för distributionen i England och övriga Europa. Om den kommer till Sverige beror alltså på PolyGram. (Vad säger ni?)

Det band, förutom Slayer, som blivit mest omdebatterat av Def Jams artister är de helt färska Public Enemy. Medan vi pratar får Bill ett samtal från en diskjockey som ifrågasätter de raka, synnerligen ocensurerade texterna på Public Enemys debut-LP *Yo! Bum Rush the Show*.

Bill, som producerat plattan och som kommer från samma område av Long Island som bandmedlemmarna, biter naturligtvis tillbaka.

– När Bruce Springsteen beskriver sin uppväxt och sin vardag är det ingen som protesterar. Alla vet hur det är att vara vit och av medel- eller arbetarklass. Men så fort någon beskriver vardagen för de svarta som är födda och uppväxta på gatan blir det ett jävla liv. Det är så otroligt få som kan föreställa sig hur det livet är. Det är hårt. Att sedan även musiken blir hård är inte så konstigt.

Det är heller inte så konstigt att Def Jam är det mest alerta och trovärdiga skivbolaget just nu. Lever man så nära sina artister har man också rätt känsla för musik.